

Dinsdag 22 januari**Zevende Audiëntie**

R. Uit welk geschrift komt de Shloka over “zeggen wat men denkt, en doen wat men zegt”? Zou Zijne Heiligheid zo vriendelijk willen zijn om dit te herhalen zodat de machine het kan opnemen?

Z.H. Het komt uit de Manu Smriti en Zijne Heiligheid herhaalt het. (Jaiswal zal het opzoeken en de juiste verwijzing geven.)

R. We wilden wat vragen uit Londen voorleggen om een belofte in te lossen. We denken dat Zijne Heiligheid ze allemaal eerder heeft beantwoord, maar als er enig commentaar is dat hij er op zou willen maken, zouden we heel dankbaar zijn.

M.E.P. Het is me duidelijk dat ons idee van Param-Atman varieert en groeit, en daarom onvolmaakt is. Alleen als het onveranderlijk zou zijn, kon het waar zijn; en zo lang als het onderwerp van meditatie niet gerealiseerd is, moet dan de oefening van meditatie niet in enige mate tekort schieten?

Z.H. Alleen de Param-Atman is onveranderlijk; het blijft altijd dezelfde. Maar deze Param-Atman is ook gemanifesteerd door al deze verschillende vormen, die we direct tegenkomen en waardoor Kennis wordt verkregen. Het is daarom heel wel mogelijk, dat ons concept van Param-Atman zou blijven veranderen daar de Kennis, en het niveau van het individu aldoor zou blijven veranderen. Men vraagt zich af (aangezien het concept verandert) wat er werkelijk gebeurt. In feite is er niets mis met dit alles; iemands concepten moeten zich blijven ontvouwen, en de Kennis en het concept van Param-Atman zullen doorgaan met steeds subtieler te worden; maar binnen dit voortdurend veranderende concept over dit onveranderlijke Absolute, is er een ding dat nooit veranderd hoeft te worden – dat is het geloof in de Param-Atman. Als men het geloof heeft – volkomen onveranderlijk geloof – dan zou men zich geen zorgen hoeven te maken over de veranderende concepten.

Volgens bepaalde Systemen, wordt de ‘discipline’ (d.w.z. Sadhana – ‘systematische ondersteuning’) voorgeschreven, en Meditatie wordt aangeboden om op verschillende niveaus te werken. Of Meditatie juist werkt of niet, daarvan kan alleen het individu de beste beoordelaar zijn. Hij zal weten wat er binnenin hem gebeurt, en men weet dat er moeilijkheden zullen zijn die slechts in de loop van de tijd opgelost zullen worden. Tenzij de Meditatie natuurlijk is geworden voor het individu, zal hij moeilijkheden blijven tegenkomen. Soms zijn het er meer, soms minder; en soms zijn ze er niet eens.

Men komt nooit aldoor moeilijkheden tegen, omdat ze oprijzen uit de instroom van de Gunas. Wanneer Rajas de overhand heeft, kan men merken dat men niet kan mediteren. Onder Tamas kan men zich slaperig voelen, of er kunnen honderd en een verschillende soorten obstakels zijn. We kunnen de obstakels verwelkomen, en ze laten komen, maar op een fundamentele voorwaarde: namelijk dat we volkomen vastbesloten zijn om voort te gaan op de weg van Meditatie en om het voorwerp van meditatie te bereiken – eenwording te hebben met deze onveranderlijke Param-Atman, het Absolute. Daarmee kunnen we verder reizen. Wat er ook komt, we accepteren het en blijven ons best doen zo goed als we kunnen.

Een voorbeeld: In de Jaganath Puri (in het oostelijke deel van India) was er een toegewijde aan wie een Mantra werd gegeven. Er zijn twee zeer op elkaar gelijkende Mantras – de ene is ‘Kreem’ en de andere ‘Kleem’ – maar het voorwerp van deze twee mantras (de Goden die er verband mee houden) is verschillend.

Een toegewijde werd een Mantra voor Kali gegeven, welke ‘Kleem’ is, maar op de een of andere manier vergat hij hem en begon de andere uit te spreken. Hij was een echte toegewijde, en Kali verscheen voor hem. Ze vroeg hem wie hij wenste? Hij zei dat hij Kali wenste, en ze stond voor hem.

Maar ze zei dat hij haar Mantra niet juist uitsprak. Daarop antwoordde de toegewijde: “Wel, aangezien de mantra die ik aan het uitspreken was, maakte dat u neerdaalde, ben ik er zeker van dat er iets goeds in moet zitten; en

zo lang ik de Godin vind voor wie ik deze Mantra aan het reciteren ben, heb ik geen reden om aan te nemen dat het verkeerd is. Ik zal dezelfde Mantra blijven zeggen.” De godin lachte enkel.

Men moet zich evenmin niet al te veel zorgen maken over het verbeteren van de details van de Mantra en het Systeem, want de voornaamste steun achter al deze ‘disciplines’ is het hart en ligt in de kracht van Geloof. Zodra geloof volledig is, doen al deze kleinere verschillen van de verschillende ‘disciplines’ er niet echt toe, want in de alchemie van het hart is voor alles gezorgd, en het proces vormt zichzelf zoals de toegewijde het wil vormen. Geloof is het belangrijkste – Geloof in het onveranderlijke Absolute en Geloof in de Meditatie. Men blijft eenvoudig standvastig doorgaan en in de loop van de tijd zal het natuurlijk worden en de benodigde Waarheid geven. Alle grote mensen door de eeuwen heen, de zieners, de denkers en de heiligen hebben allemaal hetzelfde gedaan, en wij kunnen het ook doen.

M.E.P. Natuurlijk moet de Wil van de Param-Atman erkend worden, maar wordt deze niet aldoor precies gebalanceerd tegen de wens van het individu?

Z.H. Er is altijd een evenwicht tussen de wens van het individu en de wens van het Absolute, maar er kunnen bepaalde verschillen zijn. Als de wens goed is, dan brengt deze het individu dichterbij het Absolute; maar als de wens verkeerd en slecht is, dan leidt deze het individu weg van het Absolute; dus hij wordt ver verwijderd, naarmate hij slechte wensen heeft. In elk geval zal er evenwicht zijn, omdat er geen mogelijkheid is dat de individuele wens gescheiden is van de wens van het Absolute. Het is een kwestie van niveau: Wat wil men werkelijk? Wil men dat zijn eigen wens iemand wegleidt van het Absolute, of dichterbij Hem brengt? Dat zal men moeten besluiten.

Als men ervoor gekozen heeft om dichterbij het Absolute te gaan, dan zal men aan de goede wensen moeten beantwoorden; en men hoeft niet heel ver te gaan om te weten wat een goede wens is, omdat het individu zo is gemaakt dat er, onmiddellijk na het oprijzen van een wens iets in de Antahkarana is dat iemand altijd ingeeft en verordent of zo’n wens goed of verkeerd is. Onmiddellijk weet men of een wens goed of verkeerd is voor jezelf, je hoeft het niet aan iemand te vragen. Maar omdat men of grote haast heeft om deze roep van binnen opzij te zetten of men wil beslist weggaan bij het Absolute, beantwoordt men niet aan deze ingeving.

Men moet zich enkel realiseren – zien – dat de wens van het Absolute een wens is die allen gemeen hebben. Bijvoorbeeld, iedereen op de wereld wil kennis, of hij nu Engels, Amerikaans, Duits of Indiaas is – dat maakt geen verschil, want het ligt in de natuur van de Wil van het Absolute dat ieder individu kennis moet krijgen, dus iedereen wil dat.

En opnieuw, iedereen wil Ware kennis; er is niemand, geen sekte ter wereld (hoe ontwikkeld of onderontwikkeld ook) die geen Waarheid wil. Hun ideeën en concepten over waarheid kunnen verschillen, maar niemand verschilt over Waarheid zelf: iedereen wil die.

Men kan het voorbeeld van optellen nemen – twee en twee is vier. De naam van vier kan verschillen, of het woord voor twee kan verschillen, maar het antwoord van ‘twee plus twee is vier’ zal nergens ooit verschillen in welke taal, in welk land, in welke kleur of in welk geloof dan ook.

Dus er zijn basis menselijke dingen die iedereen wil; net zo is er altijd een basis overeenstemming, en deze overeenstemming is het evenwicht, en dit evenwicht is het Universele evenwicht. Als de mensen maar konden zien dat er een evenwicht is, en dat iets binnenin je daar aan beantwoordt – als men maar kon luisteren naar datgene wat van jezelf is, en je eigen ware ingeving kon volgen, dan zou het hen zeker niet verkeerd gaan. Maar de mensen proberen zodanig te redeneren dat ze hun fouten rechtvaardigen, en ze beloven het later goed te doen, dus nu doen ze het verkeerd. De uiteindelijke manier om een redelijke kennis van goed en kwaad te hebben is of van binnenuit, of door de toepassing van Rede die komt van de zuivere Buddhi.

R. Dat leidt naar de volgende vraag van A.W.

A.W. Waarom toch, waarom is het zo moeilijk om te weten wat men wil? Wat is het verlangen in het hart, het gevoel van gemis, de ontevredenheid; en waarop zouden we onze geest en ons hart moeten concentreren om het antwoord te krijgen of het conflict op te lossen?

Men kan verschillende voorbeelden geven om deze vraag te beantwoorden:

Er was een incident in Ayodhya, de hoofdstad van het koninkrijk van Rama. Rama ging de rivier de Sarayu oversteken, en een bootman ontmoette hem maar weigerde hem mee te nemen. Er is een hoop mythologie aan deze passage in de Ramayana verbonden, en deze bootman werd heel beroemd vanwege deze passage.

Een Heilig man wilde die rivier een tijdje terug oversteken. Hij herinnerde zich plotseling het verhaal van die bootman en Rama. Hij werd zo overweldigd door de herinnering aan deze bootman dat hij tegen deze bootman zei: “Vandaag zal ik je geven wat je ook maar wilt.”

Heel snel antwoordde de bootman: “Regel alstublieft het eten voor vandaag.” Deze heilige man lachte en vroeg zich af waarom als de bootman iets werd aangeboden, wat hij maar wilde, hij alleen maar vroeg om de volgende maaltijd! Toen besepte hij tot zijn verbazing dat de arme man geen blik had die verder reikte dan zijn dagelijks brood – als hij een bredere blik had gehad zou hij hebben gevraagd. In feite kon hem niets kwalijk genomen worden – hij kan niet vragen om iets wat hij niet kent. En hem werd gegeven wat hij wilde.

Wanneer een mens een kind is, wil hij alleen maar spelen met speelgoed; wanneer hij opgroeit wil hij boeken en andere dingen. Later heeft hij genoeg van boeken en gaat aan een andere activiteit beginnen. Dan gaat hij trouwen, en de dingen blijven van leeftijd tot leeftijd en van jaar tot jaar veranderen. Tenzij een mens een staat bereikt waar hij de werkelijke Waarheid wil, waar hij Waarheid, Bewustzijn en Gelukzaligheid wil – maar hij moet het *willen* – kan hij dit verlangde niet hebben tenzij hij ‘groeit’ op de Ladder, de Ladder beklimt en opstijgt in niveau.

In Delhi was er een rijke man die geen kinderen kon krijgen dus adopteerde hij een jongen uit dezelfde kaste. Na de adoptie ceremonie nam hij deze jongen mee naar een autozaak in het grote winkelcentrum in Delhi. Ze lieten hem allerlei soorten grote en grootse auto’s van elke soort en maat zien. Maar de jongen vroeg om de kleinste auto die er was, hoewel hem verteld werd dat er slechts twee mensen in konden zitten; en ook zou zijn moeder niet in staat zijn erin te komen, en evenmin kon hij veel passagiers meenemen; dus hem werd de raad gegeven een grotere auto te nemen. Hij stond erop dat hij de kleine wilde, en zei dat die bij hem zou passen. Dus werd hem de kleine auto gegeven.

Hij besepte na twee jaar dat deze te klein was en vroeg om een grotere, die werd hem gegeven. Na enige tijd vroeg hij om weer een grotere auto omdat hij er een nodig had die geschikt was voor meer passagiers; en weer werd die hem gegeven.

Het is in feite een reis van waardering van wat men werkelijk wil, en dat komt alleen van het niveau van Kennis en van Zijn dat men heeft. Men kan de werkelijke vraag niet stellen; men moet gewoon wachten. Alles wat de leider kan doen is het Systeem aan de mensen geven waardoor ze wat sneller tot de uiteindelijke vraag kunnen komen. Maar ze zullen elke stap zelf moeten zetten om tot die uiteindelijke vraag te komen, de Waarheid omtrent het Zelf.

R. Er is een medische doctor die ik vele jaren heb gekend (en die lid van de School is) die me verschillende vragen toestuurde voor we hier kwamen, en ik probeerde er zoveel als ik kon te beantwoorden. Maar ik beloofde een paar ervan voor te leggen, zodat Zijne Heiligheid ze kon horen en ze al dan niet te beantwoorden, net wat hij wil?

Dr. M. C. Wat is het werkelijke medicijn van alle medische systemen (Westerse, Chinese, Indiase, Oude Egyptische)?

Z.H. Al deze medische systemen die Dr. M.C. heeft genoemd zijn uiterlijke medische systemen. De ziekte wortelt zich in het subtiele lichaam, gaat verder naar de Essentie (Samskar) het causale lichaam in, en is daar als een stuk kennis of een stuk emotie; en deze essentie in het Causale lichaam vervult zichzelf als een ziekte in het menselijke lichaam – in het fysieke lichaam.

Het werkelijke medicijn is geen van deze fysieke medicijnen; het is de Punya – de deugdzame daden waardoor

de Essentie (Samskar) gezuiverd wordt zoals in Meditatie. Door de Meditatie kan de Essentie gezuiverd worden en het effect wat op het punt staat te gebeuren kan te niet gedaan worden. Dat is het werkelijke medicijn – alle anderen zijn er alleen om mensen een tijd te dragen, en ze tijdelijke verlichting te geven.

M.C. Wat is het beste vanuit het standpunt van de dokter – dat de Atman bevrijd wordt van de lichamen, of dat de lichamen gezond gemaakt worden voor het goede gebruik van de Atman volgens de Wil van de Schepper?

Z.H. De uiteindelijke ziekte is onwetendheid – uiteindelijk in de zin dat de grootste ziekte ongetwijfeld onwetendheid is. Zo lang mensen onwetend zijn, zullen ze omringd worden door verschillende soorten ziekte – fysieke, mentale en emotionele van allerlei aard.

Als men werkelijk het lichaam wil zuiveren en het een tempel wil maken die passend is voor de Atman om zijn werk te doen, of om de wens van het Absolute te vervullen, is alles wat men nodig heeft onwetendheid weg te nemen. Men zal zien dat alles helder zal worden, en de Wil van het Absolute zal vervuld kunnen worden door dit lichaam en de Atman binnenin ieder van ons.

In het causale lichaam zijn de ziektes; en tevens onwetendheid; en het werkt door de Sanchita*, Prarabdha en Kriyamana, die eerder zijn beschreven. Er zijn bepaalde dingen die men moet ondergaan die niet ontkend kunnen worden, omdat we een lichaam hebben en wanneer de tijd rijp is voor een ziekte zal die verschijnen. Men moet dat ondergaan, maar hoewel dit alles nagegaan en gestopt kan worden, moet het gedaan worden door de juiste toepassing van de ‘discipline’ die gegeven is. Door ‘discipline’ verzamelen we Punya, en met de Punya wordt de Buddhi gezuiverd zodat de heldere Rede verschijnt. Met de hulp van heldere Rede kan men deze onwetendheid, Avidya afsnijden en dat zal de uiteindelijke genezing zijn voor het individu.

*De Vedanta onderscheidt drie soorten Karma:

1. Sanchita Karma: de zaden van de bestemming die al opgeslagen ligt als het resultaat van voorgaande handelingen, maar die nog niet begonnen zijn met ontkiemen.
2. Agami Karma (Kriyamana?): de zaden die normaal verzameld en opgeslagen zullen worden als men zou doorgaan op het pad van onwetendheid.
3. Prarabdha Karma: de zaden die verzameld en opgeslagen zijn in het verleden, maar die feitelijk begonnen zijn te groeien en vrucht te dragen in het vormgeven van feitelijke gebeurtenissen.

Zelfrealisatie vernietigt onmiddellijk de latente krachten van de eerste, en voorkomt de tweede; maar de derde moet zichzelf in dit leven uitwerken.

R. (tot tolk Jaiswal) Steeds wanneer Zijne Heiligheid het woord gebruikt dat u vertaalt als ‘discipline’, gebruikt hij Sadhana wat feitelijk ‘systematische ondersteuning’ betekent; hebben we dat eerder besproken?

J. Ja.

M.C. Mensen zijn onder ‘discipline’ geweest en hebben tien of meer jaren gemediteerd. Waarom komen ze nog steeds naar de dokter en zeggen ze: “Ik ben ziek”? Wat zou als volgende toegepast moeten worden? Is dat de wetenschap van observatie? (Zouden ze niet de wetenschap van observatie moeten leren?)

Z.H. Zelfs uw vraag heeft zijn oorsprong in onwetendheid! Het lichaam waarin een individu zich vandaag aantreft, is de culminatie van alle daden die hij in zijn voorgaande leven heeft gedaan. De zaden van alle ziekte en lijden zijn er al in opgeslagen op het moment dat hij dit lichaam aanneemt en in deze wereld komt, en van hem wordt verwacht om de cyclus af te maken – hij zal de cyclus op een of andere manier moeten afmaken.

De enige uitweg is zuivering – alleen door zuivering kan er geen verdere Essentie (Samskar) geschapen worden. Wanneer de mens een staat bereikt waar hij alles natuurlijk doet – zonder te kijken naar enig resultaat – dan binden de Wetten

van Karma hem niet, en daar begint Bevrijding. Maar alles dat gezaaid is zal geogst moeten worden. Als men zich afvraagt waarom mensen gedurende tien jaar gemediteerd hebben en toch nog komen om medicijnen te krijgen omdat ze ziek zijn, is dat niet omdat de meditatie geen wortel heeft geschoten. De doctor zou de grotere cyclus van Wetten moeten begrijpen, en hen daarbij proberen te helpen. Dit wordt in elk geval geregeerd door de omstandigheden, de situatie en de uiterlijke invloeden zoals de sociale omstandigheden waarin de mens leeft. Dit alles zorgt voor bepaalde soorten ziekte, waarvoor het individu niet direct verantwoordelijk hoeft te zijn.

Er was een Heilige man en hij had aardig wat goede doctoren onder zijn discipelen. Op een keer had hij een infectie en ontwikkelde een abces dat heel pijnlijk en septisch bleek te zijn. Zijn doctor discipelen vroegen of ze zijn pijn konden verhelpen door te opereren, wat dit op den duur zou genezen.

De heilige man antwoordde hierop dat er bepaalde dingen waren die hij moest ondergaan. Het was niet dat hij alleen door dit abces moest lijden; als dit abces genezen is, zal er iets anders zijn, omdat de daden van zijn voorgaande leven op de een of andere manier ondergaan moeten worden. Ze konden hem genezen van deze ziekte, maar voor hem is zijn hele lichaam het product van bepaald Samskar. Het is het resultaat – het heeft alles in zich dat zijn daden teweeg hebben gebracht, dus de Heilige man voelde dat wat hem betreft het hele lichaam een abces was! Daarom gaf hij er de voorkeur aan dat deze ziekte zijn natuurlijke loop zou hebben, en wilde hij geen medicijn innemen omdat hij graag wilde dat al zijn Samskar in dit lichaam zou beëindigen. Hij staat zichzelf toe om te lijden, en klaar te zijn met dit lichaam zodat hij niet in enige vorm terug hoeft te komen.

Na enige tijd stierf hij, maar het Samskar stierf ook met hem. Men veronderstelt dat hij niet meer in deze schepping terugkeerde, maar enkel leefde in het Causale rijk in eenheid met het Absolute.

Dus het principe van deze grotere cyclus moet grondig begrepen worden voordat opmerkingen als die Dr. M.C. heeft gemaakt, doorgegeven worden.

Er zijn twee soorten ziekte, of misschien twee soorten uitwerkingen van ziekten: de ene is pijn veroorzaakt door fysieke ziekte, en de andere is lijden zoals verdriet of leed dat door de fysieke ziekte kan komen. Of dit lijden kan opkomen zonder een ziekte, omdat gezien kan worden dat een aantal mensen lijden zonder een duidelijke ziekte van hun lichaam of zonder een duidelijk gebrek in hun leven, omdat ze alles lijken te hebben: toch verlaat het leed hen niet, en leven ze in ellende.

Fysieke ziekte heeft zeker zijn pijn, gewoon omdat het fysiek is. De pijn is fysiek, maar deze pijn kan vermenigvuldigd en vergroot worden door de toevoeging van het leed dat innerlijk is – dat wil zeggen mentaal en emotioneel lijden. Dus men kan de uitwerking vergroten of verminderen. Er zijn voorbeelden van mensen die, toen ze fysieke pijn hadden gehad, geen verdriet kregen; dus de fysieke pijn kwam en verliet hen zonder veel uitwerking nadat die weg hoorde te gaan.

Paramahansa Ramakrishna had keelkanker en hem werden medicijnen aangeboden die hij weigerde. Hij zei: “Ik lijd in het geheel niet. De pijn van de ziekte is er zodat ik af en toe moet huilen; maar dit geeft me geen werkelijk verdriet – ik ben zo gelukkig als ik maar zijn kan, dus ik zal hier zo doorheen gaan.”

Een soortgelijke episode deed zich voor in het leven van de grote dichter, Tulsi Das. Ook hij had wat fysieke problemen, en hij placht voor zijn dagelijkse bad langs de tempel van Shiva in Benares te gaan. De problemen duurden twee maanden.

Na twee maanden vertelde iemand hem van een bepaald kruid dat hij kon toepassen om een zeer snelle genezing van zijn probleem te verkrijgen. Tulsi Das zei dat hij zijn probleem twee maanden had gehad zonder dat hem een oplossing was geboden. Nu werd er na deze periode een medicijn aangeboden, maar misschien was de ziekte bijna over?

Hij nam het medicijn niet, en de ziekte – die zijn cyclus beëindigd had – verdween.

Pijn produceert betrekkelijk weinig lijden. Als men mensen professioneel kan helpen bij het verlichten van deze fysieke pijn, is dat goed. Maar de grootste en omvangrijkste pijn komt van verdriet dat innerlijk is. De mensheid zal een grotere dienst bewezen worden als er op dit niveau een remedie wordt gegeven samen met het fysieke.

J. Het lijkt erop dat Zijn Heiligheid Dr. M.C. op de proef stelt met zijn vragen.

Ons werd verteld dat vanwege de verkeersomstandigheden bij deze speciale dag op de Mela, de Rasleela werd uitgesteld tot donderdagavond. Na onze audiëntie op donderdagochtend zouden we gaan lunchen in het huis van een van de discipelen van Zijne Heiligheid.

Donderdag 24 januari

Achtste Audiëntie

De Allans en Jaiswal brachten de woensdagmorgen door bij de Mela. Het was een heel speciale dag omdat het de vijftiende dag was van de Mela maand; en ook de dag voor de pelgrims van heel India en duizenden plaatselijke families om hun bad bij de samenloop in de Ganges te nemen. We hoorden dat de zielen van alle grote heiligen op die dag ook geacht worden om af te dalen om hun bad te nemen, dus het is inderdaad een zeer heilige dag.

Er waren voortdurende stromen pelgrims, als grote golven. De wegen bij het terrein van de Mela werden afgesloten voor verkeer, en iedereen maakte de reis te voet. De krant van deze morgen schreef dat er meer dan een miljoen pelgrims waren op deze dag, en de Allans en Jaiswal hebben twee en een half uur tussen hen in gewandeld.

M.A. We hebben gistermorgen een zeer ontroerend bezoek aan de Mela gebracht en we vonden het een geweldige ervaring. We zagen dat alle mensen na hun bad potten heilig water terug droegen, en we herinnerden ons het advies van Zijne Heiligheid om diep te duiken en onze pot te laten vullen in de oceaan van het Zelf. We hadden het geluk om daar te zijn, en we konden ook een heel mooie Engelse en Hindi versie van de Ramacharitamanasa kopen. Je voelde je alsof je een glimp van de grote Spirituele traditie van India zag.

Z.H. Deze Ganges (wiens oorsprong in de Himalayas ligt bij Gangotri vlakbij Badrinath en Kedarnath) stroomt door de bergketen van de Himalaya, komt in deze vlakte, en blijft stromen tot hij het einde van de reis bereikt en samenvloeit met de oceaan. Wanneer men het geluid hoort dat Ganga maakt in de Himalaya, is er een bepaald geluid dat van deze rivier komt; dat is 'Hara, Hara' en dit 'Hara' is de naam van Shiva, Shankara.

De betekenis van 'Shankara' is 'gunstig – dat wat goed doet en vrede brengt'. Van deze Ganga wordt mythologisch gezegd dat ze over het hoofd van Shankara is gegaan en in deze schepping is gekomen door de vloeiende lokken van zijn haar. Het brengt zeker die klank, en alles dat binnen in die klank is – 'Hara, Hara.' Hij blijft stromen ongeacht of iemand geloof of eerbied betoont, respect betuigt of hem vervuilt; hij is door dat alles volkomen onaangetast, maar blijft eeuwig bewegen.

Op dezelfde manier zou ook deze stroom van menselijk leven gezien moeten worden zonder zorgen over respect, eer of oneer, plezier of pijn; men zou eenvoudigweg moeten blijven bewegen tot men de grote oceaan van Gelukzaligheid bereikt, welke het Zelf, of Atman of Absolute is.

Er zijn bepaalde gelegenheden wanneer de tijd veel gunstiger is om een bad in de Ganges te nemen, en het is niet alleen in de Prayaga of Allahabad dat men deze samenkomst ziet. Meteen vanaf Gangotri, tot helemaal aan het einde van deze Ganga (die Ganga-sagara is), is er elke vijf of zeven mijl altijd iets – een strand of ghata gebouwd (al naar gelang het gebied) – waar mensen samen kunnen komen en een bad in de Ganges kunnen nemen.

De traditie is dat als men een bad in de Ganges neemt, en tot men een nieuwe fysieke activiteit onderneemt, iedereen die naar iemand kijkt die een bad heeft genomen, ook zal delen in dezelfde Punya als degene die het bad nam. Dus vele mensen komen hier om een bad te nemen, en nemen iets van het heilige water mee naar hun huis met hetzelfde heilige gevoel, en bewaren dit water tot ze weer terugkomen. Op een plek heeft Shankara beschreven hoe Ganga zo zuiver en reinigend is voor alle soorten ellende van het menselijk lichaam, hart en geest, dat een druppel Ganges water genoeg is om ze allemaal te genezen; en als men een bad in de Ganges nam is de uitwerking zeker groot. Dus de Ganges wordt geroemd als een van de grote bevrijders van dit land, en we betuigen allemaal op een of andere manier ons respect.

R. Als we er aldus in slagen dieper te duiken in de emotionele sfeer, hoeven we dan als we er uit komen geen aandacht meer te schenken aan de uiterlijke uitdrukking in gebaren, en in het bijzonder in spraak? De woorden van Zijne heiligheid zijn zo juist en zo hoffelijk; heeft hij wat advies voor ons?

Z.H. Op een bepaalde plek in de Vedische tekst is er een mantra – ‘Rasa vai sak’, hetgeen betekent dat het Absolute zeker de Rasa of Gelukzaligheid is. Rasa is de zoete smaak, en deze wordt beschreven als een stroom – de grote oceaan van zoetheid, de Gelukzaligheid. De hele schepping wordt hierin gedrenkt, zodat elke manifestatie iets van deze Rasa, de Gelukzaligheid, manifesteert. Hierin moet men een bad in nemen. Als men eruit komt, zal men bepaalde energie verkregen hebben waardoor men in staat zal zijn de aandacht, precisie en efficiëntie op elk gebied van iemands deelname in het leven kan brengen – in iemands activiteit en in iemands spraak. Het andere aspect hiervan kan gezien worden in de levens van zekere incarnaties en grote mensen. Er zijn een paar incarnaties die voor speciale doeleinden zijn:

Bijvoorbeeld: we hebben de incarnatie van het zwijn, Varaha – van Vishnu die als het zwijn afdaald, waar zijn functie eenvoudigweg was om de aarde uit het water te krijgen. Toen hij de aarde op zijn juiste positie had gevestigd, was het aspect van de incarnatie van Vishnu voorbij.

Er was er nog een in de vorm van een grote schildpad.

Dan de Matsya, die de vis incarnatie is. Deze ‘vis’ incarnatie was er eenvoudigweg om de verschillende soorten zaden van alle soorten van het universum te beschermen. Het lijkt veel op het verhaal van de Ark van Noah: de vis neemt de boot die alle soorten vasthoudt, en brengt die naar een hoog punt nog steeds boven het waterniveau en maakt hem daar vast. Sindsdien is de hele schepping in staat geweest om door te gaan.

Daarna heb je de incarnatie van Krishna, die degene was om het meest voorbeeldige leven van de huishouder af te beelden. Meteen vanaf het begin van zijn jeugd, kan men dat zien – hoe hij al die duivels tegenkwam en hen strafte; en dan de meest artistieke dansvormen schiep (die we de Rasleela noemen).

Naderhand trok hij zich terug in Dwaraka. Hier vestigde hij (met zijn Koninginnen) zijn koninkrijk dat vermaard was om zijn rechtvaardigheid.

Vervolgens voerde hij de Mahabharata oorlog, en vestigde opnieuw een regering van Dharma, en gaf de wereld het boek de ‘Bhagavad Gita’ geheten.

In een van de hoofdstukken van de Bhagavad Gita die over Sthitaprajna gaat, beschrijft hij de ideale mens als iemand die altijd volkomen kalm is; en hoe hij beweegt, wat hij eet, hoe hij spreekt, wat hij doet – er worden allerlei beschrijvingen van hem gegeven die men kan onderzoeken.

Dan kan men het leven van Rama nemen, waarvan gezegd wordt dat het het ideaal is, of misschien het meest gelijkmatig – een Maryada Purushottma, ‘de grootste mens’, die de maat voor het menselijk leven vestigde. Men kan de Ramayana lezen en uit al die episodes ontdekken hoe hij omging met zijn eigen leven en het reguleerde; en daarna hoe hij dit universum reguleerde, en opnieuw de regel van de Wet vestigt.

Uit al deze aspecten kan men een glimp opvangen van hoe het eigen lichaam, de eigen bewegingen en spraak te reguleren; en dat hoe meer men deelneemt aan deze Rasa – de Gelukzaligheid – hoe meer energie men zal hebben om dat op een betere manier te doen.

R. Bij het proberen om de eigen handelingen op te dragen aan de Param-Atman, merkt men dat er zoveel onwaardigheid is in onze gedachten, onze woorden en onze causale houdingen en handelingen dat men deze onmogelijk aan het Opperste Zelf kan opdragen. Als men wil doen wat men zegt en zeggen wat men denkt, lijkt dat een full-time klus te zijn!

Z.H. Bij het opdragen aan het Absolute of aan het Zelf, is het belangrijkste deel *het hart*, en dat is heel eenvoudig. Als dat in zijn eenvoud gepast wordt bereikt, zou de hele rest je niet hoeven te schelen, omdat niets anders erg belangrijk is. Je kunt uit vele voorbeelden zien dat dit zo is.

Hier is er een:

Er was een grote olifant die trots was op zijn grootte en kracht, maar toen hij een bad ging nemen werd hij midden in de rivier beetgepakt door een krokodil en meegeslept naar diep water. Hij was hulpeloos en kon niets doen; maar net toen hij op het punt stond te verdrinken pakte hij bij toeval met zijn slurf een lotusbloem vast die op de rivier dreef, en bij het offeren van die bloem aan het Absolute, aan zijn God, smeekte hij Hem om zijn leven te sparen. Zijn offergave was zo zuiver dat de God vanaf zijn troon blootsvoets aan kwam rennen.

Je kan je afvragen hoe je het Absolute zo kan opjagen om te zorgen dat hij blootsvoets van Zijn troon komt door slechts een bloemetje! Maar het was niet de bloem, het was de geest achter de bloem – het was het hart dat bad.

Het zelfde geldt voor Draupadi: bij een of andere gelegenheid had ze een Sadhu een heel klein stukje stof gegeven. Toen gebeurde de episode waarbij ze het hof ingeslept werd om door een van de Kauravas ontkleed te worden. Dat kleine stukje stof werd haar redding. Het werd in de lengte zo groot dat zij die haar wilden uitkleden er moe van werden, en de poging opgaven. Haar eer was enkel door dat kleine stukje stof gered.

Er is nog een verhaal van een heilige, Rantideva geheten, die een klein beetje water nam en dit kleine beetje water offerde en door dat te doen, Bevrijding bereikte – slechts een kruik water ten opzichte van volle Realisatie!

Je kunt hetzelfde zien in het gewone leven: een vader doet alles wat hij kan voor zijn kind, en tijdens het voeden als het op zijn schoot zit, kan het kind een klein beetje eten nemen en proberen het in zijn vaders mond te stoppen. Wel, dat kleine hapje eten dat het kind in zijn vaders mond stopt vindt hij zo fijn, dat hij in extase raakt; dan is alle nargheid die het kind heeft veroorzaakt, vergeten.

Er is nog een episode uit het leven van Lakshman, de jongere broer van Rama. Toen hij een kind was had hij een vurig temperament en op een dag werd hij heel boos. Hij pakte een stok en brak alle kroonluchters in het paleis, en alles van glas, en vernielde een hele boel. Het werd aan de Koning, hun vader verteld door de Minister dat ze net hadden gezien dat die slechte jongen, Lakshman, al die schade aanrichtte in vurige woede. De Koning zei hem om alle priesters te roepen om de gelegenheid te vieren door de deuren van de schatkamer open te maken, en aalmoezen uit te delen en (voegde hij er aan toe): “Laat er muziek en zang zijn.”

De verbaasde Minister zei: “Ik hoop dat ik duidelijk heb uitgelegd wat Lakshman heeft gedaan.” Hij dacht dat de Koning grappig probeerde te zijn! Maar de Koning zei: “Wel, het is mooi om te zien dat mijn zoontje aan het opgroeien is en genoeg kracht heeft gekregen om al deze dingen te doen. Denkt u dus ook niet dat dit een reden is voor vreugde en dat we ons samen zouden moeten verheugen?”

We moeten dus begrijpen dat het Absolute niet werkelijk is geïnteresseerd in de details van slecht gedrag van de mensheid tijdens de periode van het opgroeien! Het Absolute of de Atman, wil het menselijke hart in zijn eenvoud en directheid. Wanneer *dat* toegewijd is zal de rest in de loop van de tijd volgen, en hoeft men zich geen zorgen

te maken of de handelingen van de mens klein of groot, goed of slecht, efficiënt of niet efficiënt zijn. Dat maakt niet uit – de werkelijke toewijding die Hij nodig heeft is alleen van het hart.

R.A. Wanneer men wat gelukzaligheid heeft verkregen, waarom is het makkelijker om het te behouden wanneer men fysiek werk doet dan om het te behouden wanneer men geestelijk werk doet? Kan Zijne Heiligheid ons helpen dat langer te behouden wat we ook doen?

Z.H. Men kan dit voorbeeld nemen:

Wanneer een meester persoonlijk aanwezig is, heeft zijn bewind overal de overhand – alle bedienden gehoorzamen aan zijn bevelen en doen precies wat van hen wordt verwacht. Maar wanneer hij er zelf niet is, dan worden de teugels minder strak aangehaald, de bedienden neigen naar ontspanning, en geven soms geen aandacht aan wat nodig is. Dit is heel natuurlijk.

Het zelfde geldt voor ons: wanneer geweten wordt dat het Zelf aanwezig is, wordt het fysieke werk goed gedaan, maar wanneer Hij overbelast is door een vorm van mentale activiteit, dan gaat de aandacht verloren en het werk wordt niet juist overzien. Alles wat men hoeft te doen is het voelen van de aanwezigheid van het Zelf.

Als men zich het Zelf voor de geest kan halen wanneer men bezig is met mentale activiteit (een prestatie die door oefening in de loop van de tijd gewoon wordt) zal dit aandacht meebrengen, en men zal de gelukzaligheid niet alleen ervaren wanneer men bezig is met fysiek werk maar net zo goed gedurende mentale activiteit.

Er zijn twee types bedienden: de een is de persoonlijke bediende, waar er slechts een van is; terwijl de anderen algemene bedienden zijn, en daar kunnen er velen van zijn. De persoonlijke bediende heeft een soort eenheid gevestigd met de meester, of hij nu aanwezig is of niet. Alles waar hij geïnteresseerd in is, is het zorgen voor de belangen van zijn meester. Wat er ook gebeurt, hij zal zijn werk niet ontwijken. De meester weet dit, en vertrouwt hem (er hoeft niet op hem toegezien te worden).

De algemene bedienden zijn voornamelijk bezorgd over hun eigen welzijn, en dit verkrijgen ze bovenal door het genoegen van de meester. Dus wanneer hij aanwezig is, zijn ze maar al te ijverig aan het werk om hem te behagen; maar als hij in hun geest afwezig is, zijn ze meer bezorgd over hun eigen belangen, terwijl die van de meester vergeten worden.

Het zelfde geldt voor ons wanneer de Manas, Buddhi en alle ingewikkelde innerlijke functies zich gedragen als ‘algemene bedienden’. Net zo kunnen de zintuigen plezier geven wanneer er iets van ze gevraagd wordt; maar wanneer de Meester er niet is om ze in bedwang te houden, zullen ze als de ‘algemene bedienden’ zijn en hun eigen interesses volgen, en doen wat ze zelf genoegen doet. Als ze echter zodanig geoefend zijn dat ze persoonlijke en toegewijde bedienden worden, zullen ze wat er ook gebeurt, aldoor gepast werken voor het Zelf.

R. Er reesteren nog enkele vragen uit Londen: de eerste twee gaan over het hart, en Zijne Heiligheid heeft ze echt al wel volledig beantwoord, maar misschien kunt u de eerste twee voorlezen?

J.S. Wanneer het ego eventjes kalm is en iemands rol natuurlijk vervuld wordt, lijkt Liefde de verenigende kracht te zijn, en de onderscheidende geest lijkt binnenin te werken – is dit de juiste verhouding?

K.S. Hoe kan het hart geopend worden?

Z.H. In antwoord op de vraag van K.S. over het ‘openen van het hart’, wanneer men de verschillende aspecten van de glorie van het Absolute aan de geest voorlegt, dan voelt men zich dankbaar voor de overvloed waar het individu van voorzien wordt, en onmiddellijk smelt het hart dat hard is. Als men echter voelt hoe klein men is, vergeleken met de glorie van het Absolute die alom wordt gemanifesteerd; dan zal dat het hart openen. Dus is *enkel dankbaar zijn* de sleutel tot het openen van het hart.

Over J.S., dat is precies wat bedoeld wordt met de “eenheid van gedachte en woord en daad, wanneer je denkt en zegt wat je voelt, en doet wat je zegt.” Dit is, opnieuw, zeer nauw verbonden met het openen van het hart zelf, en je dringt door in de stroom van de Rasa, de Gelukzaligheid, waardoor alles passend en mooi gereguleerd kan worden, en men houdt op enige moeilijkheid te voelen in activiteiten of relaties met mensen.

R. Als de woorden van Krishna – zijn beschrijving van de mens die de Gunas voorbij is: ‘Dezelfde bij eer of schande, dezelfde voor vriend of vijand; en laat alle initiatief aan Mij, Krishna, dus hij is altijd dezelfde.’

Z.H. Dat is goed geciteerd, en Krishna heeft twee keer soortgelijke dingen gezegd in de Bhagavad Gita: In een vers zegt hij dat: ‘Degene die geen gevoelens van respect of gebrek aan eerbied heeft, die iedereen gelijkelijk behandelt, hij is een van mijn grote discipelen.’

Net is bijna het zelfde genoemd: ‘Hij die alle initiatief laat varen, volledige ongehecht is en onverschillig voor respect of gebrek aan eerbied, etc., – die mens alleen is de evenwichtige mens, de standvastige mens; hij heeft het Zelf bereikt, hij is het Zelf, hij is de Allerhoogste.’

Dus als je zo’n staat zou kunnen bereiken waar je voorbij de Guna’s bent, de drie soorten activiteiten [Prakasha = Licht en kennis, Pravritti = verlangen en activiteit; Niyamana = regulering van maat], als je boven deze dingen kon uitstijgen, is dat de staat van het ware Zelf.

R. Als we dit bezoek mogen samenvatten in een conclusie door Zijne Heiligheid te vertellen dat hij nu twee groepen in Mexico heeft – een waar Engels wordt gesproken en een waar Spaans wordt gesproken – en ze schreven beiden naar me voor we kwamen en ze zonden Zijne Heiligheid de allergrootste dank voor het geschenk van de Meditatie en ook voor alle Kennis. De woorden van Zijne Heiligheid klinken heel goed in het Spaans!

Gisteren kreeg ik een brief van Mr. Rabeneck uit New York waarin hij zei dat zijn seniore groep de wens uitte om Zijne Heiligheid heel erg te bedanken voor al zijn hulp in de afgelopen twee jaar, en in het bijzonder voor de antwoorden op de vragen die ze direct hadden gestuurd.

Z.H. Alle rijkdom die u van hier meeneemt is hun eigen rijkdom – het is de rijkdom van al die mensen die het eenvoudig terug krijgen. Zijne Heiligheid is slechts het medium; het is hun Kennis.

Zijne Heiligheid biedt zijn zegeningen aan en de beste wensen voor de ontwikkeling van alle leden van uw Society waar ze ook mogen zijn.

Zijne Heiligheid heeft de handtekening in het Hindi door M.A. zeer gewaardeerd, en hij zegent haar in haar zoektocht naar Realisatie. Op zijn beurt vraagt hij u om aan anderen te geven.

शान्ति शान्ति शान्तिः